

его пытав о та. (Предс. звергая увагу, що въ протоколі о. Глинській въ разу бувъ заперечивъ, якоби о. Наум. згадувавъ ему що о фортификаціяхъ, познаймо однакъ самъ зголосинъ до суду и потвердивъ то, пригадавши собї). О. Глинській яко доказъ дає о. Наумовичу якъ найкрасше снідство яко свідченіку; о. Наум. держався строго обряду а противъвсіхъ лиши инновацію латинскими. Разъ о. Наум. бувъ възваний консисторію, щоби оправдавшися въ того, що въдавъ брошурою противъ „Святого Ієзуса“. О. Наумовичъ възвало цілу свою розмову съ о. Глинськимъ о Залѣщицахъ; его Залѣщики интересують лише, тожъ пытавъ не лиши о фортификації, але и о школахъ, будовѣ и т. д. Адольфъ Добринський забирає голосъ и заявляє: „Нема предмету до штурмовання, не може бути и штурмовання. Я беру все на себе, цілу вину Маркова, о. Кайглицкого, о. Глинського и т. д. (веселості); школа часу. Просу такожъ ил. застачниківъ, щоби въ той спрій не говорили (веселості), ту вину о чому говорити, я беру все на себе (секунда).“

Свідокъ о. Евзебій Андрійчукъ, священикъ православій зъ Дорошонець хотівъ отповісти по руки все съ домашкою церковною, предсідатель предложилъ ему отповісти по іменамъ, а справдѣ по ім'ємъ отповідавъ, застергъ собї однакъ, щоби его охоту отповідавъ по руки — вписано до протоколу (веселості). Предс. звільнивъ о. Андрійчука, що възвало, що възвало Свідка. Такъ есть. Ми всі се брати по Христу (веселості). Предс. хотівъ видіти свідкові присягу, але о. Андрійчукъ заявляє, що передъ такими крестомъ (съ розп'ятимъ) възвібленими тѣломъ Хр.) не буде присягати, лише передъ крестомъ съ намалюваною фігурою Спасителя або передъ зовсімъ чистымъ крестомъ. Предс. Алексій о. Митрофановичъ присягавъ не роз'язти крестомъ. Свідокъ И не буду. (На конець пораджено такъ, що крестъ оберніть тѣло розп'ятого до стінъ и аже тогда свідокъ присягъ). При допитуванняхъ възвалося, що листъ свідка до о. Наум. хочъ писаний бомбастично и о всякихъ рѣчахъ — не має на ціли окоції залѣщиць для штурмовання фортификації. Показалося, що згадка о „мостѣ“ въ Залѣщиць възвалася до „історичного“ моста, зъ якого вийти київ'я конфедерату о. Наумовичу и до Дубетра; „канона“ значила тую стару канону, що недавно наказала при вистрѣлѣ и т. д. Въ загальномъ о. Андрійчуку були цікаві, побудували публичності до веселості, але не відъм'яли спільноти скіравою обжалованыхъ.

Свідокъ Алексій Щербанъ редакторъ „Наук“ възвалавъ въ спрії о. Наумовичу. Онь звільнивъ, що о. Наум. бувъ платнимъ головнимъ співдокомъ „Наук“, що писавъ передсідовою статью церковного и господарского содержання; що цю врідну пропозицію самъ коректує. Дальше звільнивъ, що о. Наумовичу не може цілкомъ підійти авторомъ „Посланника си Владимира“, бо самъ свідокъ підозрювало его зъ „Історического катехизму“, ютромъ даний възвіблений въ Беніні. Залѣщики предсідателемъ о тѣ, чи підійти до Ікона Головацкого въ Вильні о посаду до Маркова, звільнивъ свідока, що не писавъ до тихъ, щоби наші люди не виходили зъ храму, а замість нихъ, щоби не напливали до краю „полонії“ (холмачки). На предложеніе присяги, судія єдинца Рильського завідавъ представити свідка до порядку а свідокъ свое відмінне отрізкавъ!

На переслуханію п. Щербана перевірано розпорядок до засідання.

Шістнадцятий день розправы — понеділокъ 3 липця.

Предс. соз. Будишинський отримавъ засідання въ 4½ год. рано и приступавъ до дальнішого переслухання свідківъ.

Свідокъ Василь Лагода, академікъ правись въ IV році, (записаний звільнивъ по руці) — бувъ касиромъ тао. „Академічний Крупіць“. Віддѣль товариства сего рѣшенья минувшого року възвіти „Поети Іеронім Алонін“, въ звісі рускій газети вибрали предплату на се видання, отже свідокъ яко касиръ ходить до рѣшенья відкрити грочі и толькъ въ той виглядѣ відомо въ Площанськимъ и Марковимъ. О. Добринський възвівъ свідока черезъ Івана и бувъ у А. Добринського два рази. Свідокъ звільнивъ Івана Соколова, възвівъ его въ реставрацію; звільнивъ не має съ нимъ підлітка. Цікаво пригаду Соколова до Львова не знає сідіння, але тутъ, що въ цілкомъ науковихъ. Свідокъ чує такожъ, що Соколовъ є членомъ „Літературного комітету славянського“, що звільнивъ до бібліотеки, до кімнати и реставрації. Предсідатель представивъ свідкому его звільнивъ до протилю: що Соколовъ має бути възвівлений славянського комітету въ Петербургѣ, не звільнивъ та оттакъ побережъ фонди, що во данихъ були по всіхъ кімнатахъ и критикували тутъ Румінію за те, що вони говорять що вони въ той разъ удають, що вуть Румінії. — Свідокъ В. Лагода підтверджавъ та сама пропозиція відомихъ, відомихъ, що є славянські комітети въ таї же вираженіе, що вони відомі літературні праці, якъ пр. країнські науки.

Свідокъ Михаїл Блоусъ літъ 44 властитель друкарнї и реальности въ Коломїї (записаний) звільнивъ по руці — не подає нічого нового и важного для справи.

Предс. отчитавъ близько п. к. суду обводъ Коломїї, що донера р. 1881 заряджено комісару брошурою „Історическій катехизмъ“, възвало

Павши родомъ, 59 літъ, катихитъ при гімназії академічної, звільнивъ по руці. Ад. Добринського звільнивъ свідока дѣтъ р. 1848 зъ іменемъ яко австрійского патріота, а особисто відзначивъ его донера р. 1866, будучи посломъ до ради державної. Оттакъ не бачивъ съ Ад. Добринськимъ аже въ осені м. р. Адольфъ Добринський зробивъ свідкові візиту, щоби подякувати ему за одну книжку, которую свідокъ бувъ ему пославъ ще до Чернігова, щоби оправдавшися зъ того, що въдавъ брошурою противъ „Святого Ієзуса“. О. Наумовичъ възвало цілу свою розмову съ о. Глинськимъ о Залѣщицахъ; его Залѣщики интересують лише, тожъ пытавъ не лиши о фортификації, але и о школахъ, будовѣ и т. д. Адольфъ Добринський забирає голосъ и заявляє: „Нема предмету до штурмовання, не може бути и штурмовання. Я беру все на себе, цілу вину Маркова, о. Кайглицкого, о. Глинського и т. д. (веселості); школа часу. Просу такожъ ил. застачниківъ, щоби въ той спрій не говорили (веселості), ту вину о чому говорити, я беру все на себе (секунда).“

Свідокъ о. Евзебій Андрійчукъ, священикъ православій зъ Дорошонець хотівъ

відповісти, що възвівъ пригода звільнивъ крѣпъ о. Ив. Наумовича, яко Гуменій. Обжал. о. Наумовичъ поясняє, що Гуменій бувъ властивимъ творцемъ сего катехизму.

Свідокъ Иванъ Явдикъ, урядникъ асекурації, (записаний) звільнивъ по руці и подає, що відзначивъ Ад. Добринського донера мінувшого року, бувъ у него кілька разівъ, а Миролава Добринського звіле зъ школъ въ Переяславі. Свідокъ ревізитувавъ Ад. Добринського. Другій разъ бувъ Ад. Добрікъ у свідка вразъ сть свою съмнією Миролавомъ. Миролавъ побачивъ у свідка на бюрку манускрипта „О кн. Сангушці“ и м. и. и. пытався, що думає свідокъ съ тимъ робити. Свідокъ заявляє, що не має фондівъ на напечатання, почтъ Миролава заявляє, що готовъ поговорити съ петербурзькими литераторами, чи не можна єхъ руконосити въ Петербургъ напечатати. Свідокъ згадує на се. Миролавъ гонорувавъ, що пріїхавъ отвѣтити свою родину и що пойде до Відня. Познайше добривъ свідокъ листъ дѣтъ Ад. Добринського (въ домъ Ад. Добр.). Въ той листъ писавъ Миролавъ по руці — вписано до протоколу (веселості).

Предс. обвішає ухвалу трибуналу, щоби згадно съ внесеньемъ прокуратора отчитати звіння Франциєцього. Защитники зголосують зажаленіе неважності. Отчитано оттакъ протоколъ переслухання Миролава Добринського. Въ протоколѣ звільнивъ свідокъ, що відзначивъ Миролава передъ 20 літами, бо ихъ батьки були товариші по уряду. Оттакъ отримавъ Миролава Д. зъ очей и донера побачивъ съ нимъ минувшого року, коли бувъ въ Відні робивъ много спрійківъ. Миролавъ Добринський згадавъ тоді свідкові соціалістахъ въ нигилистахъ и просивъ о дотичайній адресі. Свідокъ підіславъ Миролавові діялки вътижки за газету. Свідокъ пересилавъ такожъ до Миролава листи дѣтъ третихъ особъ, а именно дѣтъ Із. Трембіцкого, а хотіть се видало свідкові підозрілымъ, то все ж давши разъ мусіль сего слова додержати.

Дръ Искрицкій вносила своє внесеніе, щоби засігнути въ дорозь урядової близьшихъ данихъ що до становища Миролава Добринського, — дальше, щоби пересвідчиться въ урядової дорозь, що значить „колескій ассесор“ — и що значить „наєрадна“; щоби возврати свідка о. Саринікого, Загайского, Ив. Барусевича, — дальше о. Красинського, члена чину о. Василіана, п. Амалію Іохерта господиню ба. п. о. Коссака, наконецъ щоби возврати о. кръл. Ант. Петрушевича, Йосифа Буденіца въ Оскара Аббота професорівъ въ Пештѣ на свідкові що до позади і пробували Соколова въ Австрії. Тожъ сама складає дръ Искрицкій словенськимъ часописомъ „Narodni Nowiny“ и просить о отчтанії статі о. проф. Соколові.

Дръ Дулемба вносить, щоби на свідка возврати п. Реваковича и п. Барвінського ред. „Діл“ на доказъ, що письма революційні зъ Женеви бувають наєсланій такожъ и до іншихъ редакцій. Дальше отчитує дръ Дулемба листъ проф. Евг. Желеховського зъ Станіславова, въ котрому той же протестує противъ подання акту обжаловання (будто проф. Жел. оскільки, що о. М. Огоновський є русофіломъ) и вносить завізнати проф. Желеховського на свідка, якъ такожъ вносить возврати бурмистра дра Камінського зъ Станіславова и інспектора Барановського зъ Львова на свідкові що до поведенія о. М. Огоновського.

Дръ Искрицкій вносить, щоби урядово сконстатувати существование и цѣль славянськихъ комітетівъ и возврати пізно-австрійске пам'ятництво, щоби надбілало статута „Слов'янська Бесіда“, до котрого свого часу належавъ Ад. Добринський и спись си членівъ. — наконецъ возврати бурмистра въ секретарія Бема зъ Сянокі для поясненія що до вісти о сяноцькій радѣ громадській, поданій въ листѣ В. Наумовича до Миролава Д.

Дръ Лубинській вносить, щоби възвісія пізно-австрійськихъ 2 редакторівъ переслухати такожъ и на ту обставину, що вій редакції одержують письма що поодинокихъ лицъ, съ найдивогляднішимъ содержаньемъ.

Прокураторъ противітється всімъ тимъ внесеніямъ; годится толькъ на возвань о. Саринікого и о. Барусевича, якъ такожъ застергъє звісі на познайше, възвалавъ що до внесенія о отчтанії статі зъ „Narodni Nowiny“.

Дръ Іскр. отступає що жаданія завізнати саноцькіхъ свідківъ.

Дръ Лубинській рестриктує тожъ само внесеніє.

Вирочіть обстоють застачники при своихъ внесеніяхъ.

ПЕРЕГЛІДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Звіздъ цвса Франца-Іосифа въ цвсаремъ Вильгельмомъ) має наступити, якъ доносять інші газети слідчого жвасця въ Ішль або въ Гастайні. О скілько тепер звѣстне, министри не будуть товаришити монархамъ въ звѣздѣ.

(Свідокъ стиріїць) възвалавъ, що въ р. 1883 для 1 черв. обходити торжественно 600-тий льборчинцій получена Стирія съ династією Габсбургівъ.

(Реформа армії.) Для 29 літ. червця розпочалася міністерська конференція въ спрії реорганізації австрійської армії. На другій день рано отбули министри такожъ одно засідання зъ полуднемъ тогожъ дня друге підъ проводомъ самого цвса. Въ той же засіданні взяли участь три спільноти, президенты обохъ кабінетівъ въ австрійській міністерстві скірві, дръ Дунавській. На радѣ той запала рѣшуча ухвала въ спрії реорганізації корпусівъ п'ехоти. Віденській днішникъ комізуєть собї проекты реорганізації армії, але „Polit. Correspond.“ заявляє, що тепер мають бути заведеній лише такі реформи,

порядженій; значить, проектъ закона о реорганізації армії не буде внесений.

(Суспензія урядниковъ.) Богато шуму въ кругахъ централістичнихъ начинила недавна суспензія двохъ урядниківъ (старости и надсновітника фінансового) въ Хебѣ въ Чехахъ за те, що взяли участь въ бенкетѣ, даному въ честь посла Пленера по его спроваджаню посолському. На бенкетѣ побишило тоасты изъ сконціваниванихъ и побіду левицї, значить бенкетъ має характеръ манифестації противъ теперішнього правительства.

ЗАГРАНИЦІЯ.

Росія. Вѣсти о новихъ арештованіяхъ інгілістівъ въ Петербурзі и Москвѣ доходить разъ-на-разъ до заграницьхъ днівниківъ. Після вайновійшої телеграми, въ Москвѣ мали арештувати двохъ офіційрівъ гардійської ківалерії, пав'ять членівъ „святій дружини“, бо показалося, що они оба були нигилистами. Въ загаль въ послідніхъ часахъ арештуванію възвалавъ більше осьбъ зъ вишого стану и офиційрівъ маринарки и артилерії. Передъ двома тижднями поліція петербурзька одержала донесеніе що одного селянина, що партія революційна укладає новий атентатъ на цара межи Петергофомъ и Краснимъ Селомъ, куди царя звичайно їздить въ новоз. Заразъ заряджено слідство въ стверджено правду того донесення.

До днівниківъ коненгагоскъ доносять зъ Петербурга, що коронація каря отбудеться таки разъ-на-разъ до заграницьхъ днівниківъ. Після вайновійшої телеграми, въ Москвѣ мали одержати вже росказъ удалися до Москви на день 21 липця.

Розрухи антижидівські воновилися въ кількохъ місцевостяхъ южної Русі. И такъ доносять до заграницьхъ газетъ, що въ Балтѣ прйшло до новихъ непорядківъ и що въ місточку Окній, херсонської губернії паролью збунтівъ більшу частину домовъ жідівськихъ.

успокоеній и признае, что „stan greczy jest противъ тыхъ сѣтъ щасливостей, въ имъ цѣлой амплиу“; и что „будетъ обазу и журбу наѣмъшихъ властей красныхъ и правительства въ Вѣддинѣ. Сзас да здогадуватись, что приготовленіе еще лжій новый мѣръ, але не говорить якѣ; за те выступае противъ Dziennika pol. и Gazetы krakow. за нихъ, наимъ вже на вицѣмъ мѣсци обговореніи статіи, бо „въ наїуѣшемъ стопнѣ не толькі піестовнѣ але скодливиа юстъ газетъ гозрієніе по дзіеннікахъ domyslow въ тѣхъ мѣстахъ. Уснію та обудзіл въ насъ епісъ знаходѧщій сѧ въ рѣвніхъ дзіеннікахъ польскихъ, та піеманіе парагоннаго піостанку Namiestnika do Metropoliy Sembratowicza, далѣj domysl tamъ знаходѧщий сѧ до сего останній подрошъ Namiestnika do Wiednia; нарасціе прыточение wrgokemого павета zdania hr. Taffego o tej sprawie oraz Nunciusa. Всѣткіе та правдоподобнѣ бардко піедокладнѣ а въ каждомъ разіе не на сзаіе оправданія, знаходѧ южъ осчиюше прыгустеръ до дзіенніковъ wiedenskikhъ i то змізаа павета do wzmianki“. Якъ бачимо, Сзас замѣривъ тутъ ботграти ролю ѿфіціальнаго Beschwichtigungshofrath-a, однакожъ его dementi аль категоричнѣ, аль усконюючо.

— Взялъ П. Миколай Вѣтошинський, звестный вже нашимъ читателямъ въ своеи патріотичнѣ жертовлюбности, переслааъ на нашу руки звестъ щедрый датокъ 100 зр. а. в., а именно 50 зр. для товариства „Просвѣта“, 10 зр. для тов. „Дружинъ Лихваря“, 10 зр. для убогихъ ученикъ русской гимназіи и 30 зр. для уязненыхъ. Честь и слава Ѣщерому жертователеви!

— Зъ Судовомъ Вишнѣ пишуть намъ: Священники рускій деканату судово виценьского на соборнику отбутомъ 29 лат. червца въ Макунѣвѣ подписаны жалобою противъ отданія монастыря во. Василіянъ въ Доброму и по. изумітамъ. На тоймъ соборнику ухвалили такожъ священники одноголосно выслати депутатію въ трехъ членовъ до консисторіи руской и до лат. епіскопа въ Перемышли съ жалобою изъ одного латинскаго священника, который на отпустѣ изъ монастыря Реформаторъ въ Судовой Вишнѣ дуже оскорбіть въ проповѣди рускій обрядъ и рускихъ священниковъ передъ сотками руского народа, который такожъ буть на отпустѣ.

— Въ Трускавицѣ открыто дуже выдатный покладъ земного воськи, подобного до бориславскаго.

— Рускій патріотъ ѿконацъ Комарія заходатся коло заложенія народной рускій рады піовѣтова. Нашъ дописуватель доносить намъ о тоймъ не піодавъ близінхъ вѣдомостей а толькъ стверджує факты, шо тамошній патріотъ мимо всякихъ переносъ рѣшился доконе таке товариство заложити.

— Stražnica polska въ ч. 7 въ 1-го линіи заговорила зновъ дуже розумно въ спрѣгѣ стягала изумітъ до Галичинѣ. „Зненавідженій и огиднѣй у настъ изумітъ зачиниа піодносити и надставляти роги, колоти и дантати все и каждого, кто не іде съ нами въ союзѣ. Борба тая розпочалася звестною ухвалою симовою, которая признала отбѣтнѣмъ и спасеніемъ выховувати будуще духовенство ѿнітскіе за помошю о. Змартвыхвстанцѣвъ. Впраѣвъ опозиціи большою части честныхъ обывателъ краю була сильна; мимо того изумітъ, Змартвыхвстанцѣвъ въ сутанахъ, въ фракахъ и контушахъ, умѣли затуманити наѣтъ тыхъ честныхъ польскихъ послѣдовъ. Була то дѣйстіе памятна въ важна въ наслѣдства хвія, коли послѣ о. Качала мусѣйтъ сказать: „Интернатъ сеть замахомъ на народнѣсть рускую. А теперъ пытаюся, чи хотеете згоды здоровой. Першу дас рѣвноуправліеніе, другу интернатъ. Выѣграйте!“ Нынѣ, жаль сказать, бачимо, шо се не були пусты слова, але отблісъ изъ салъ симової, яко заповѣдь бурь, которая сегодня ваговито хмарою тяжить надъ нещасною краиню...“ Дальше Stražnica p. дас добру піаучку тому „stromtadreck-ому“ дніенікарству польскому, котре піередъ колькомъ лѣтами писало противъ змартвыхвстанцѣвъ та изумітъ а теперъ збішо „na faga w refektarzu jenickim — służy temu kto placi“. — „Не думаемо, — пише Stražnica р. дальше — ухібнити чести и несмыслиніи съ отцемъ, але нѣкто не має права засудити настъ шо не хочемо замкнуты очей на те, шо видимо ясно, якъ сонце. Словомъ, каждый соѣтній чоловѣкъ не заперечить, шо отецъ съ, который управляетъ церквою католицкою на цѣлой кулѣ земной, мимо того есть лишь чоловѣкъ, а не чудотворецъ; — лично не сягає аль взоромъ аль ухомъ на всѣ концѣ народовъ католицкихъ. Мас отже своихъ делегатовъ и спроводавцѣвъ, который его поучаютъ. Отже въ спрѣвахъ католицизму въ Польши столице апостольска не поїдзе самыхъ соѣтніихъ людей, бо колибъ було такъ, то не вироджуvalи бы си въ таки блуды. Колибъ було иначе, то съ. отецъ не булы змушены выдавать бурь, который замѣтъ провадити до братній згоды, мусѣйтъ нынѣ конати що разъ большу безодно мѣжъ Польскими и Русинами“. — Патріотизмъ польскому — кончить Stražnica p. — не вольно въ жаднѣмъ слушають хочбы се и очевидно було користне, уживати изумітъ за орудіе, бо сталася таке небезіченічество, шо вложати настъ ярмо на наші карки. Нынѣ мають интернатъ во Львовѣ и въ Доброму и почіціть. Еще пару крохѣвъ, а показае зновъ ясна конечнѣсть реформы ѿвѣтскаго духовенства латинскаго и руского; така сама конечнѣсть показае и въ выхованію ѿвѣтскому... За колька лѣтъ можемъ узрѣти патріотъ изумітъ въ радѣ школьнѣй краевѣ, на инспекторатахъ школьнѣхъ, а назѣть на катедрахъ университетовъ. Хочъ въ Галичинѣ могла бы таї практики допроводити до „изумітскаго царства небеснаго“, — то однакъ мы рѣшучо протестуемо

изъкаю ѿ възмісіе въ ten lub ów sposob metropolity i przykazanie do Galicyi papieskiego legata zъ вісограніемъ піеноменіемъ піезпровадженіе дисциплинарнаго Mediatu подъ waglem postepowania arcybiskupa. Такъ въже отверга Gzeta krakowska. Dzienik polski загодзить ту вѣдомость и даже, шо піущій Vaszceli osoba Namiestnika, шо усуненіе metropolita неможливое. Всѣ та голосы польскій просіи суть або голосами мистификаціонныхъ або мистификачихъ. Цѣла сѧ сірова земля инишіе настъ. Знаючи въ дуже доброе жерело, могу възінити, шо все было еще передъ нахадомъ о. Zmартвыхвстанцѣвъ уложене и укартване погтиками духовными и свѣтскими, становіющими konstytucyj polską w naajonu stanis. Эта бѣгти то походили вѣдомости даннѣйшій о іменованіи metropolita kardinalomъ. Былъ сѧ першій лагоднѣй вѣщунъ того, шо мас теперь заѣти. Далеко не передъ Галичинами и ихъ апостоломъ, піѣть передъ приездомъ генерала Dobraniaskiego na gaziukу землю була уложена и постановлена реформа Vasiliain черезъ слуги митрополита выделегованый до осмотру монастырѣвъ, ѿ ѿѣи лише потвердить, шо реформы потреба. О нѣчо бѣльше не ходило. Але когдаже то монастырь латинскій не находится въ такомъ саѣмъ станѣ, коли не въ грѣбѣ и который не потребувавши реформы? Еще передъ гнилицкою апостолію и передъ послѣдною куренду постновено выслати для архиепархіи звѣдателя, ино не було згоды шо до особы. Былъ сразу въ измѣнѣ епіскопъ першій Doboz, который міає пріятии гр. обрядъ. Але надумоно инишіе и вышукано Malzchinskого, который була греко-уніт, епіскопомъ въ Болгаріи, а змѣніша обрядъ, ставъ латинскими епіскопомъ въ Альбаніи. Теперь зновъ міає пріятии ad maiorem Dei gloriam гр. обр. и пріѣхати до Львова. Владимира сѧ, то права рука во. изумітъ. Эта его делегація и осмотръ мас выйти то, шо бѣгъ мас збѣстити запѣдателемъ, а митрополигъ мас усунутись на добровольнѣ заточеніе въ монастырь. Мушу такожъ выпередити працу польску и възвіти, шо піемаююю причину prawoslawnej agitacij pokажеся супрѣжество нашого духовенства. Тому то сѧ въ піий завести въ нашомъ духовенствѣ целибатъ. Въ тоймъ направлению мас учити вже бѣлакого часу и о. Пелешъ въ вѣденскѣй семинарії.

Словомъ все, шо нынѣ дѣлаетъ, пишется и горорится польскими шовинистами, живо пригадує рѣкъ 1787. Але перебулоно не одно лихе, пereбудемо и се, а ложь польскихъ дневникій выйдетъ колись якъ олинъ на верхъ. Проте уважаю зовѣтъ злишнимъ писати якъ небудь жеморандъ якъ я адресъ, позаякъ цѣлою справою коруютъ сильнѣ руки свѣтскіхъ и духовныхъ слуги монастыря. Зъ горы можна сказать, шо се булы безхосенныи въ народнѣсть нашу въ високой степени понижющимъ крокомъ. На цѣлѣмъ свѣтѣ візинъ перенесеній переступками всѣлікаго рода, а еще жадному народону аль суспѣльности не приходило на думку писати якъ небудь адресъ, ѿ ѿѣи то мы не вѣбѣ такій злѣй, разбѣйни або въорохобини, якъ та, ѿ ѿѣи възлінгѣ. За лояльнѣмъ поченіемъ руского народа промовляе донголѣтна исторія и будучибъ покаже се наглядно. Тоже уближили бы собѣ Русини, пишучи Ѷь причину II обжалованыхъ якъ небудь адресъ. Тымъчасомъ залишімъ вѣтъ тѣ клеветы и очерненія на Debet. Былъ пановъ шовинисты думасте, шо такъ палеъly wyzyskiwa膰 rycerzyskiej, ktora nigdy nie przestaje przywiec膰, если ваша opinia publiczna masie byta konstytucyj w stanie utajonym, ze nie potrzeba żadnego prawa o odpradowialnosci, aby padnie werdykt niewatpli-

wy imieni всѣхъ грамадянъ Вы не маєте вѣдомою, — тоже цѣла Ваше спростованіе неумѣніе и безцѣльне. Вирочѣмъ було піоредъ порадити якого адвоката, чи можете Вы отрѣживатись судомъ. Такихъ грозъ воніти въжаемо.

Щасливо до Бравишвайгъ!

Державою гарантовану, на 6 кільсъ піодѣлъ 93 герцогска брауншвайгска Лотерія красна устроена для грача щасливо, бо она мае 100.000 злоты, а предъ 50.000 выигрышныхъ, отже половина злоты, мунѣтъ выигры.

Нема тутъ мѣсци вычисливати тѣ многї вѣдомы выигрыши, котре въ той лотеріи приходять до злотовани; о тоймъ перенесеніи кожажды грачъ одержува ѿурдовый піажъ лотерійнаго.

1-й клаусъ була татиена піено 13. 11. липня с.р. въ той піажъ пересыпало и піаждынъ ортній лотерійнъ лото.

1-й лото 1 клаусъ контигъ 2 зр. 48 кр. 2-й " " 4 " 95 " 3-й " " 9 " 90 " (включено ѿ ѿѣи заложнѣстю державно-столицемъ).

Паны, якъ такожъ урадовий акты выигрыши пересыпають швидко.

Louis Konigsdorff,

Oberlehrerne съ der Braunsch. Landes-Lotteria.

Braunschweig, Gausstr. 29.

Екстрактъ Фрѣховий
До фарбованія сивого волоса
коштупъ піаучнію паруумера
А. Мацучскій
во Львовѣ, Kattnerstrasse, 26.
П. к. въключно упаковъ, средъ
сего то до фарбованія волоса, пак-
аже сиюму волосу тривалу Bar-
wy короту, брунатну або блондину,
выѣтъ, брунатну або блондину
зеленинной, т. е. зъ лупинъ зеле-
нѣхъ орѣховъ, не быть при томъ
изъ крахтъ школанъ, якъ здро-
влю, якъ волосъ, и звѣрье волосъ
въ противу 15 минутъ хорощо
и тренѣло на чорнъ, брунатно або
блондину, таинъ ѿ ѿѣи нахѣтъ при
умыланію фарби не склонитъ.

1-й лото ѿектркту орѣхового
зеленинного ст. 6 проблемами 4- " 3-й
1 фарбованію орѣхового молока на
блондину, 2 фарбованію помады для
зеленинного волоса 2- " 1-
1 фарбованію орѣхового лайма для то-
ни, не быть ржавимъ 1- " 1-
1 фарбованію орѣхового лайма діто 1- " 1-
1-й фарбованію гатину набути можна

Въ Парфумерії Мачуского
Bo. Bieda, Kattnerstrasse, 26.
Въ гільдии У. діо. Рурика, аптекаря
кільсъ, въ гільдии піаучнію въ Кільсъ У. 15-го

Мимо піодѣшненого цла
на сколько запасы въстануть — поручас торговля

КАРОЛЯ БАЛЛАБАНА
во Львовѣ

Гербаты Конго 1/2 кільсъ зр. 2- " 1/2 к. Куба 88
" родинной " 3- " 92
" Melang de Moskau " 4- " 96
" Imperial . . . . . 5- " 96
" найлучш. выѣкіють въ 1-70 " 1-
Кавы, на сколько запасы вы- " 1-04
стануть найдешевше. " 1-04
1/2 кільсъ Сантосъ . . . . . 68 " 1-04
" Гутамала . . . . . 72 " 1-
" Лягуара . . . . . 84 " 1-04
Свѣчки церковній чисто стearinovій безъ жаднаго сур-
гату 500 грамбъ або 1/2 кільсъ — за 50 кільсъ зр. 52
(8-?)

Бюро учителскѣ
Зузаны Крижановской
во Львовѣ
ул. Грофницкаго ч. 13.

маки чищеній зноски въ

краю и за границю, препоручас учителки, гувернантки въ біоні Польши, Німкії, Францужанки и Англичанки.

4-12

походъ съ заложнѣстю державно-столицемъ

походъ съ заложн

браз для разсмотрю той справы предкладала, що
бы приста була высказувана простымъ потвер-
дженіемъ або обѣцянкою, — а слово „клянусь“
выкинути, бо то есть насилие надъ совѣстю; па-
конецъ З) послы Жюль Рошъ и Жозефъ Фабръ
предложили, чтобы въ дотеперѣшніи формулы вы-
кинуть слова „передъ Богомъ и людьми“, чтобы
иѣхіи овѣти не вязати. Большинствомъ 338 голо-
сами противъ 108 парламентъ ухваливъ лишити
въ присягѣ слово „клянусь“ а выкинути слова
„передъ Богомъ и людьми“. — Наконецъ пос.
Жюль Рошъ поставилъ внесенье, чтобы въ кля-
яняхъ школьныхъ и въ комнатахъ урядовъ не были
выставленіи жадній религійній емблемата (крес-
ты, образы и т. д.). Противъ того внесенія вы-
ступивъ помочникъ секретаря министерства спра-
ведливости, кажучи, что законъ того не приноситъ,
отже нема що и заказувати, а належить тое по-
зволити полъ администрації. Однакожъ парламентъ
ухваливъ внесеніе Жюль Роша маю большо-
тво голосовъ.

Справа египетска. Кто бы то еще съ по-
чаткомъ сего року буть сподѣявся, що до поло-
вины сего року справа египетска ажъ такъ зао-
стрится, що леда хвиля може прійти до вѣйны.
Сегодня дѣлъ такъ стоять, що справдѣ не можна
бути шевиньжъ, чи завтра позавтру зъ англій-
скихъ панцирниківъ не почнутъ летѣти куль
на мали влековидрійскїй и чи корабль англійскїй
и то французскїй ба и турецкїй не высадятъ вой-
ска на територію египетску. Зъ дотеперѣшнаго
дѣлу дѣлъ въ Египтѣ и въ отзивѣ европейской
офиціальной прассы видко, що справа египетска
вмѣтъ державами за оправу загально европейску,
турецкую, або англійскую и французскую.

не чого турецку, або англійску и француску. О токъ съдить в конференція европейскихъ державъ (съ выніткомъ Порты) въ Константиноіполі — колиже такъ, коли справа єгипета югальню призвана справою европейскою, то готою розглянути, якъ групуются поодинокі європейські державы що взгяду на питанье єгипета. Отже напередъ мусимо вказати, що головний интересъ въ привереню порядку въ Єгиптѣ, т. е. въ покореню національної партії Араби-паші, котра голоситъ: „Єгиптъ для Єгиптянъ“ — має Англія. Она мусить забезпечити себѣ проходъ въ Перею и въ Індію — зуплати забезпечити себѣ фуецькій каналь съ привезеними до него берегами и мусить усторонятися все, що могли бы загрожувати въ загороджувати ся тую дорогу. Національна партія Араби-паші бажає відштовхнутися відъ чужоземного ярма, іменно відъ ярма англійського въ часті и французького, але легко со задумати, а тіжко възникти. Англія задля вище згаданихъ своїхъ интересовъ підъ пількими уловіємъ не дастися виходити зъ Єгипту; найбільший впливъ въ Єгиптѣ — есть для Англії необходимою конечностею и си не зрозуміє аго, хочбы йй прійшло въ воювати за землю въ Єгиптомъ, але и съ чго суверенію султанські турецкимъ. Зв'отно Араби-паша старше спартись за султаномъ, а султанъ отзначивъ аго орденомъ „мехмедіе“ и висланъ Дервиша пашу въ Єгипту яко комісара Порты для приверення йму въ зворюхоблемному краю. Але Англія має въ собі чимъ, що могли бы справитися и съ

Бранденбург и съ будтою же. Алежъ, якъ сказано, европейской державы узвали пыталье египетскіе оружія европейскію; пытль сама Англія узнала, мыслами на конференцію въ Константино-полѣ этого отворучника. Колиже бы Англія скотыла выступити до зѣны съ Бранденбургами, то лишь тогда, колиъбъ безопасность еи подданныхъ въ Египтѣ будо загрожене. Але загражене безопасность подданныхъ — рѣчь даже взглазда; душа изъ каждой хвилѣ може сказать, бо поѣхѣ въ Александрию могла вже сказать, что безопасность еи подданныхъ въ Египтѣ загрожене. Въ виду тогго Порта стараєсь о опору на якойсь малой европейской державѣ. Она опираєсь на Нѣмеччину; та Нѣмеччина вдуть Австрія и Италия. Такъ отже близко въ теперѣшней хвилѣ тако группировка державъ въ юглду на пыталье встала: по одной сторонѣ Англія и Франція, по другой будто въ низъ стоять Нѣмеччина, Австрія и Швеція. Для Россіи пытль ее зародилъ, толь болѣй доскѣ не вызначила она локально-го ставленія; то лишь чево, что Россія стоять въ тогъ, чтобы справа египетка буда упакована съ римскою европейскію и буда решена

Сербия. Ступившиъ дни 3 л. января ухвалилъ парл. законъ, продолженный министръ предложилъ ввести съ монополией соли. — Тогда, съмнѣя, дни 20 полулики король закрыть парламенту промежъ промежъ. Въ промежъ короля открытымъ приходъ отношения Сербіи съ тѣхъ парламентами державами, зговарять о заключеніи трактатъ торговельныхъ и выоказавъ на то, че тѣи пакеты, особливо же тѣ, що отражаютъ за рѣкъ пытали аграрного, причинается

НОВИНКИ

— Активной работы по окончанию краевого эль группы
также начнется ближайшими днями 29 сентября с. г.
и начнутъ избираться: Турица Борислава, Теребо-
вича Гавриила, Добрухина-Устрики Штефана и Кро-
сика Яна.

— Несколько минута чайца курину, чтобы
быть душевнотрудить, чтобы на будущее
не было толку сомнности, чтъ въ нихъ
встрѣтъ отъ бѣдствія той же самой въ скромнѣ
заслугахъ. Каждый право подбирать закончога
и заслуженнаго фамилья. Тогда способъ

старшии ослабить замѣры противъ папской конституціи о разорвѣ союзъ. Василіанъ. Судячи послѣ содержания этого звонту предстаившись бѣль ико отпойль на протестъ, котрый избралъ Газ. Нагодова уѣхала подъ заг. „Protest римскій“ въ удѣленійъ тѣа поѣздко въ Римъ. Не хочено

— Сироты зголошуються о запомогу за позно, часом по році або аж по двохъ, и зъ той причини не могутъ получити въ часъ належачоп имъ запомоги, а кроме того безпотребно спроваджуют великий замѣшанія въ варядѣ фонду.

— ВПресов. митрополитъ Іосифъ єде нынѣ вечером до Риму. Товаришитъ ему дръ Теофиль Сембраторовичъ.

— ВПресов. митрополитъ выѣздивъ въ второкъ дн 4 лят. червня до Уніва. Консисторска сесія мал' отбутись сего дня.

— Папери знайденій у кадета Белъ Грабаря, пасерб Ольги Грабаръ въ Мезе-Ляборчъ, переслало угорське правительство львовской прокураторії державной. Письма ти переводить заприсяженый перевідчикъ во Львовъ до ужитку прокураторії. Доси еще не звѣтно, чи въ тыхъ письмахъ буде щось компромитуючого для Ольги Грабаръ, що моглоби бути ужите до бѣжучого процесу. Самого Белю Грабаря мала переолухувати властійскона въ Тарновѣ, але, якъ доносять польскі газеты, не добачила пїного протоколоманажа.

— Вѣденській „Vaterland“, органъ католицкій, въ татії, видимо походячой зъ круговъ пр. езуитовъ, старася успокоити Русь що до предпринятій т.зв. реформы оо. Василіянъ, але якъ несомнѣнно при тѣмъ поступає, на доказъ сего нечай послужить фактъ, що въ хвилю, коли руское духовенство стануло въ оборонѣ унії и давнѣйшихъ буль папскихъ, езуитокій інспіраторъ „Vaterland-у“ осмѣляєся помовляти наше духовенство о „шизмако-російской стремлениї“. — Но мы можемъ сказать: противъ езуитской персидіи kannen auch die Götter vergebens.

— Гимназию въ Перемышли замкнуто еще передъ
чинцемъ изкаційныхъ эъ причины пануючои е
демократично фопы.

— Комнаты адвокатской въ Перемышле, Станисла-
вѣ, Самборѣ и Львовѣ намѣрѣ министерство
праводливости сподучити въ одну комнату адво-
тску во Львовѣ.

— Стипендію зъ фундації мѣста Николаєва въ
відъ 60 зр. рѣчно надавло ц. к. намѣстництву
гетмана Петрицкаго, ученикови 1-шон класы руо-
гимназии во Львовѣ.

— Матуру въ мужеской учит. семинаріи зробили
їдуючій Руфины съ отзначенемъ: Іванъ Го-
нчаръ, Дмитрій Дмитріко, Ілля Зубатый, Сте-
панъ Обертасъ и Ілля Чижъ, — съ добрымъ у-
важкомъ: Олекса Вербяньскій, Симеонъ Гончаръ,
Дмитрій Дубецкій, Едвардъ Кобылянський, Ва-
силь Ковтунюкъ, Симеонъ Котеркевичъ, Іванъ
Антоновичъ, Іллрій Олексинъ, Іванъ Пасль-
кій, Василь Романовъ, Іосифъ Плещкевичъ, О-
хлопъ Скоробогатый, Іванъ Филиповичъ, Мар-
ківъ Чапранъ, Юрій Шумскій, Василь Олексюкъ,
Іванъ Яворекій, Моша, Вербяньскій, Зелінсь-
кий, Волянський.

— Батьківщина ч. із сконфіскувала, якъ се дуже
то бувше, щ. к. прокураторій за статейку
“Письмо зъ Шодгбру”. Того самого дня редакція
піготувала другій накладъ в розміріль свояж

— Наші товариства академічні „Дружиній Ли-
туръ“ і „Академ. Кружокъ“ втогосиви на сно-
вь таблицяхъ на університетѣ слѣдуючій зая-
вленії: „Бго Магніоненція Ректоръ університета
высказалъ рѣшучо противъ якогобъ то ни бувъ
заявленії рускої акад. молодежі противъ буді-
нгу *inglese Praesidium*“, заявивъ завозваныи до
бо представителіи обохъ руск. акад. товари-
ствъ, що вол обдумавши таке заявленіе под-
уть дисциплінарныхъ каранъ, поглядно ви-
мутити їхъ у університету, а завозвани тыхъ-

представлять до противодействия возможныя
стать починамиъ, здѣшь и въ першой же
отвѣтственности. Се подаєсь до вѣдомости вѣхъ
товариществъ, щобы до сего по добронамѣнію
посудилихъ. Отъ *Выдѣлу*".

вдаватись въ близшій разбръ сего листу, котры видимо не хоче знати нѣчого о фактичныхъ отношеніяхъ въ нашомъ краю и о злонамѣреныхъ заходахъ протоиегумена оо. Василіянъ, дѣлавшо противъ волѣ цѣлого Чину и нашей краевои вѣховнои власти духовнои. Справа цѣла выдає намъ о столько сконченую, що есть фактамъ сконстатованымъ и загально вже звѣстнымъ, що така звана реформа оо. Василіянъ а именно отданіе монастыря пп. езуитамъ послѣдувало противъ волї такъ оо. Василіянъ и нашего духовенства якъ и цѣлои нашей Руси. Ходило только о сконстатованье сего факту для памяти исторіи. Проти насилія дальша борба злишна и неможлива.

зовсѣмъ не думаю задля сего заводити полемику съ Gazet-ою. Одно только дивне. Gazeta Narod. силится наразъ вдягнути на себѣ шату честноты, котра однакожъ зовсѣмъ не годится до еи лица. Gazeta Narod. съ емфазою кличе: „nie wiemy, jakto w zwałyby *Dilo*, *Słowo*, *Prłom* i t. p. gdyby kt grykolwiek z polskich dzienników pozwolił sobie podobnego apelu do prokuratorowyi.“ Поминув дивне сопоставленье „Дѣла“ съ „Словомъ“, „Прломомъ“, чого доси не бувало, мы можемо толь подивляти коротку память Gazetы Nar., кот вже забула, якъ не только накликала на рус. газеты конфисквы (vide отатю дра Ясеньского).

въ фелетонѣ Gaz. Nar. „pal tu w leb macu
niech się nie mœczy dñgo — konfiskować 25 га
każdy numer i da capo al fine), ale jakъ дену-
циюала всѣхъ Русиновъ, накликала цѣлй пол-
жандармовъ и войска на нашу Русь, оклевет-
вала навѣть невинныхъ селянъ, а найновѣйши-
часами въ часѣ самого процесу выступила
тяжкими обвиненіями противъ обжалованыхъ,
почувающиця навѣть до того обовязку, на вѣ-
нье оборонцѣвъ, подати судови доказы свои
поданъ денуниацій. На все те и сему подоб-
забула Narodówka и радабъ теперь втагну-
на себе шату невинности оупротивъ нась, ко-
мы доказуємо, що напасти польскихъ газетъ
наше духовенство, на нашихъ духовныхъ досто-
никовъ и на руску народность переходятъ въ
всякій границѣ законній и коли мы апел-
емо о правну охорону для духовенства и для и-
шон народности! Za późno, ptaszku, za późno st-
isz się w piórka cnotliwoſci!

— „Трудъ“, газета выходивша три разы въ тѣ дни въ Киевѣ перестала выходить. Съ жале приходится намъ доносити о тѣмъ фактѣ, „Трудъ“ за весь часъ своего существованія заст павъ гдно интересы южной Руси а дуже часъ высказавъ розумне и щире слово о нась, галикихъ Русинахъ.

— Якъ доносить „Трудъ“, цензура россійская
позволила печатати другій выпускъ композиціи
Николы Лысенка до слоў Шевченкового „Кобзаря“. Другій
выпускъ буде мѣстити слѣдующій утворы:
solo думки и пѣснѣ: „Якбы менъ черевики“, „
тополю высокую“, „Ой крикнули сѣрій гусы“, „
мы ще зайдемося знову“, „У перетику ходила
горѣхи“, „Учтеся браты мои“; 2) дуеты: „Ми
заспівали, розбійшлисъ“, „И широкую долину
„Зацвѣла въ долинѣ червона калина“. 3) Квартетъ:
„За онцемъ хмаронька плаве“ и 4)
тыrogолосный мужескій хоръ: „Ой нема, нема
вѣтру нѣ хвилъ изъ нашої Україны“ (зъ Гамлії). „Кто знакомый съ першимъ выпускомъ „Кобзаря“ п. Лысенка, — пише „Трудъ“ — для
гo не буде новостею, коли мы скажемъ, что ла-
бітель спѣву стрѣтять въ перечисленыхъ ко-
позиціяхъ и богатство и сердечность мелодіи
той працівнонародный колоритъ, якій п. Лысенко
умѣє надавати своимъ композиціямъ“.

— Перемиській єпископ. ординаріяль заказанъ по
властному свому духовенству вносити кудалебу
и якийнебудь протеоты противъ цапокой буде
реформъ чину св. Василія. Після словъ куренд
була не дотыкає мирского клира, а лишь мон
ховъ; постанова стала вже правосильно рѣше
ть церковною якъ и свѣтокою найвищою вл
тею, а впошенье протестовъ моглобы въ теш
рѣшныхъ для Русиківъ тажкихъ ч
ехъ лишь скомпромитували наше духовенство

ко. Домбровскій, лат. катихитъ гимназіальныи
Самборъ присвоинъ бувъ себѣ ключъ до руск-
и парохіальной церкви, где молодежь гимназіаль-
ную обрядовъ ходить въ недѣль и свята на б-
гослуженіе. Зъ того повстали споръ мѣжъ ру-
сими парохомъ а ко. Домбровскимъ. Лат. кон-
систорія споръ рѣшила въ той способѣ, что на-
звала ко. Домбровскому безправолично отда-
ключъ отъ церкви рускому парохови, або зложи-
шъ ц. к. старостѣ. Дальше лат. консисторія на-
звала ко. Домбровскому, чтобы не присвоюва-
 себѣ жадного права до закристіи при назначеніи д-
ржитку гр. к. пароха, а выключно остававъ п-
закристіи лат. катихитъ.

— Макарій, митрополитъ московскій и коломенскій упокоился 9 (21) червня с. р. въ сель Чекиновъ коло Москвы. Смерть митрополита Макарія не годится называть промовчаніемъ для того,бо се будинокъ сучаснаго "ученаго" архиепископа Россіи и его труды науковой относатся также исторіи церковной Малорусіи. Пок. митр. Макарій родился въ 1816 р. въ сель Сурковъ, курской губерніи; отецъ его бувъ сельскимъ священикомъ. Макарій въ мирѣ имѣлъ имя Михаилъ Булгаковъ. Семинарію духовную окончивъ въ Кіевѣ въ 1840 р., а академію окончивъ уже яко монахъ въ 1845 р., бувъ высовещенный въ іеромонаха и остава-

при академії кіевской бакалавромъ исторіи русской церкви. Въ 1843 бувъ перенесенъ до петербургской академіи яко професоръ докторатики; въ 1849 именовано его инспекторомъ академіи. Въ 1851 р. бувъ достойникомъ при епископѣ винницкому, въ 1859 именований епископомъ винницкимъ, а въ 60-тихъ рокахъ епископомъ харківскимъ; познѣйше зоставъ именований епископомъ літовскимъ и віленськимъ на мѣсце умершого еп. Іосифа Сѣмашка. Въ 1879 р. наконецъ занявъ столець митрополичій въ Москвѣ. Митр. Макарій написавъ дуже богато цінныхъ трудовъ історичныхъ о русской церкви; въ томъ онъ авторитетъ. Першимъ его ученымъ трудомъ була „Історія кіевской Академії“; дальще олѣдували: „Історія христіянства въ Россіи до равноапостольного князя Владимира“ (въ р. 1846); „Взглядъ на исторію русской церкви до нашествія Татаръ“ (1847 р.); „Православное доктринальское богословіе“ въ 5 томахъ (1848—1852) за той трудъ получивъ авторъ Демидовску премію; дальще выдавъ въ р. 1855 „Історію русскаго раскола“ а познѣйше „Історію русской церкви“ въ 11 томахъ. Пок. митр. Макарій бувъ членомъ колькохъ ученихъ товариствъ. Въ 1867 р. пожертвувавъ капиталъ въ сумѣ 120.000 рубл. на фондъ стипендійный его имени на преміи за найлучший труды богословскій. Той капиталъ зобралъ покойный зъ продажи своихъ творовъ. Въ 1869 р. пожертвувавъ зновъ на ту саму цѣль 25.000 рубл. кіевской духовной академіи.

— Зъ пôдъ Снятына пишутъ намъ. Цѣкаво Вамъ буде довѣдатись гдешо о Снятынщинѣ. Съ пріятностею мушу насампередъ ствердити, что народъ въ нашей околици выдобуваєсь по малу зъ жидовской лихвы; до того наибольше причинилась тверезость. Кобы лишь троха щиро хотѣла наша интелигенція попрацювати надъ сѣльскими касами пожичковыми та читальнями, то незабавомъ наше Покутье булобы вызволене зъ пôдъ ига жидовскаго. Вже теперь жиды-лихварѣ продаютъ грунты, котрй отъ селянъ були повыманчували и вже бачутъ, что съ тверезымъ „гоемъ“ нема „гешефту“; другій жиды, что сидятъ таки по селахъ, починаютъ учитись самі робити коло хлѣба: можна вже бачити жида, якъ ходить за плугомъ и сапас. Живъ сего року надѣмось добрыхъ. Вправдѣ озимина зъ причины дово го треваючой посухи мала, але здаєсь буде выдатна; обава однакъ о кукурудзу; если въ коротцѣ не потеплѣє, то готова хибнути, бо въ такъ вже мѣсяцами починає жовкнути. — Въ самомъ Снятынѣ отъ смерти лат. пароха Нѣвѣньского и по перенесеню ц. к. поборца податкового п. Шедера, затихъ шовинизмъ

польскій въ Снятынѣ. Окружный инспекторъ школьный п. Говорка до того здискредитувався, что ухвалою загального збору снятынського касина зоставъ зъ касина выключенный. Надъ повъ року урядуе въ Снятынѣ новый ц. к. судія по-вѣтовый п. Колясънський; своимъ тактомъ и безсторонностею зъеднавъ собѣ въ короткомъ часѣ таке загальне шоважанье и довѣріе, що выбрано его членомъ ради повѣтовои и предсѣдателемъ касина снятынського. Єго и лат. администратора, ко. Новобельского примѣръ (оба они мазуры) есть новымъ доказомъ, що родовитій Поляки скорше згодатоя съ Русинами и признаютъ имъ ихъ права, якъ Поляки рожденій на Русі, непевного походження. Не безъ вини и наша руска интелигенція. Вже другій рокъ ощущає въ Снятынѣ руска читальня мѣщанська съ хоромъ спѣваковъ, заложеннымъ бл. п. о. Теофилемъ Кобриньскимъ, а нѣкто зъ интелигенції рускої въ Снятынѣ не то що не приступивъ до той читальнї, але навѣть не загляне до неї. Єсть въ Снятынѣ адвокатъ сов. Ільницкій, родовитый Русинъ и все яко Русинъ виступавъ, а якъ зъ достовѣрного жерела довѣдуємося, зъ его канцелярії нѣколи не выходять поданія рускій. Що більше, снятынський потаръ п. Пишекъ, зъ роду Чехъ, поиричимавъ самыхъ Русиновъ за депендентовъ и заявивъ, що всѣмъ Русинамъ буде писати всѣ акти по руски. И що жъ? — съ наਸмѣшкою оповѣдавъ, що Русини, навѣть патріоты его просили, щоби писавъ имъ по польски а не по руски. Соромъ тай годъ! Будується вже отъ давна обѣцювана школа народна на передмѣстю „Балки“ въ Снятынѣ, а отъ нѣкого зъ рускої интелигенції снятынської не могли мы довѣдатись, якій буде ізыкъ викладовий въ той школѣ. Зъ всего видно, що интелигенція наша въ великої часті не понимає еще своєї високой задачи народної. А пора бъ була вже се-

— Перекладъ псалтыря. О. А. Слюсарчукъ пірохъ въ Серетѣ на Буковинѣ переклавъ „Псалтырь або книги хвали божої“ зъ церковно-слов'янського языка на народный языкъ рускій и додавъ до тексту обширній поясненія. Свой перекладъ предложивъ о. Слюсарчукъ до затвердженія львівскому митрополичому ординаріатови. По затвер-

(Ж.) Зъ Збараж пишуть намъ. Вчера, с. с. дні
4 липня опустивъ наше мѣсточко по цѣломъ-
сачномъ побутѣ руско-народный театръ підъ ди-
рекцію п. Биберовича, бѣхавши до Теребовлї.
Народный театръ давъ у насъ 19 представлень;
вже само чило представлень показує, що театръ
въ нашомъ мѣсточку и знайшовъ матеріальну
помогу и вдоволивъ нашу публичноть, котра въ
своймъ патріотизмѣ оказала велику прихильноть
и любовь до руского слова на сценѣ. Мушу стъ
пріятностею вазначити; що и польска публичноть
учащалася численно до руского театру. Труша и
Биберовичъ на сценѣ и поза сценою заслужили
собѣ повне признанье и поважанье, толькъ всѣ Зба-
ражане съ жалемъ прощали любого гостя и же-
дали ему ровносердечного принятия въ Теребовлї
и въ всѣхъ сторонахъ нашої Руси.